

Győri Ítéltábla
Pf.II.20.072/2012/3.

A Győri Ítéltábla a dr. Berényi Tamás ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Hollósy Tamás ügyvéd által képviselt alperes ellen kölcsön megfizetése iránt indított perében a Vas Megyei Bíróság 2011. november 30. napján kelt 17.P.20.310/2011/12. számú ítéletével szemben az alperes által 13. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen a felperesnek 127.000. (Egyszázhuszonhétezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az áruátvevőként dolgozó felperes munkakapcsolata révén ismerkedett meg a fakivágással, szállítással foglalkozó alperessel. A felperes 2008. évben több alkalommal különböző célokra pénzösszegeket adott kölcsön az alperesnek, majd miután ezekből már jelentős nagyságrendű tartozás halmozódott fel, a peres felek 2009. január 20-án „tartozáselismerő nyilatkozat és megállapodás” elnevezésű okiratot írtak alá. Ebben az alperes tartozást elismerő félként a felperes felé fennálló pénztartozását 7.000.000,-Ft összegben elismerte, és ennek visszafizetését 2009. november 20-ig vállalta azzal, hogy „ellenkező esetben ”A” típusú ... forgalmi rendszámú tehergépjárművét átadja”. A fent összegből 2009. március 25-én az alperes 1.000.000,- Ft-ot megfizetett, fennmaradó tartozása 6.000.000,- Ft maradt, amit a felek 2009. március 25-én szintén írásban rögzítettek. Fennmaradó tartozását az alperes felszólítás ellenére sem fizette meg. A fenti jogügylettől függetlenül 2007. január 15-én a felperes veje (”B”) 12 millió Ft kölcsönt nyújtott az alperesnek, aki ebből vásárolta meg a ”A” típusú tehergépjárművét. Az alperes ezt az utóbbi 12.000.000,- Ft-ot úgy teljesítette, hogy ebben az értékben faanyagot szállított a ”C” Kft-nek, amelyben a felperes veje ügyvezető volt.

A felperes keresetében 6.000.000,- Ft, s annak 2009. november 20-tól járó törvényes kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Arra hivatkozott, hogy az alperes a felperes által nyújtott 7.000.000,- Ft kölcsönösszegből csak 1.000.000,- Ft-ot fizetett vissza, amit a Ptk. 242.§-a szerinti tartozás-elismerés igazol. Az alperes védekezésével kapcsolatban kifejtette, hogy önálló kölcsönszerződés jött létre a felperes és az alperes között hétmillió forintról, erről készült a tartozáselismerő nyilatkozat. E jogviszonytól teljesen függetlenül jött létre kölcsönszerződés ”B” és az alperes között.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a tartozáselismerés szerinti teljes 7.000.000,- Ft-ot megfizette a felperesnek. Ugyanis a felperestől ténylegesen nem 7.000.000,-, hanem 12 millió Ft-ot kapott kölcsön, „a felperes vejeén keresztül”, amit a "A" tehergépjármű megvásárlására fordított. E tartozását pedig úgy rendezte, hogy 2007. április 26-ig 5.000.000,- Ft értékű faanyagot szállított a "C" Kft-nek, fennmaradó tartozása így maradt 7.000.000,- Ft. Ezért került sor 2009. január 20-án a tartozáselismerő nyilatkozat aláírására, az abban szereplő összeg része annak a 12.000.000 Ft összegű kölcsöntartozásnak, amit felperes „veje útján nyújtott”. Ezt követően a fennmaradó 7.000.000,- Ft tartozásából 1.000.000,- forintot megfizetett a felperesnek, majd a még fennálló 6.000.000,- Ft összegű tartozását - 2009. március és 2009. június között - további ilyen értékű faanyag szállítással - teljesítette a "C" Kft-nek. A tartozáselismerő nyilatkozatot csak azért írta alá, mert a 12 millió forintot ténylegesen a felperestől kapta, e tartozását pedig teljes egészében kiegyenlítette.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 6.000.000,- forintot, s ennek 2009. november 20. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát, és 741.000.Ft perköltséget. Határozatának indokolásában megállapította, hogy a felperes 12.000.000,- Ft kölcsönt bocsátott az alperes rendelkezésére a Ptk.523.§ (1) bekezdése alapján. Az alperes által aláírt egyszerű magánokirat alakilag érvényes tartozás elismerő nyilatkozatnak minősül. Az alperes a Ptk.242.§ (1) bekezdése szerinti bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, nem bizonyította, hogy az elismert 7.000.000.Ft tartozása nem áll fenn. Az alperes védekezése arra irányult, hogy a felperes felé a tartozása azért nem áll fenn, mert azt teljesítette a felperes veje felé leszállított fa ellenértékével, mert kizárólag a felperes vejének cégén keresztül kapott kölcsön 12 millió forintot, amit faanyag szállítással törlesztett. Az alperes, valamint a tanúként meghallgatott "B" egyezően adták elő, hogy a 12 millió forintról a "C" Kft. előlegszámlát állított ki, és a 12 millió Ft ellenében ilyen értékű faanyag leszállítása is megtörtént. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az azonban a bizonyítási eljárás alapján kétséget kizáró ítéleti bizonyossággal nem volt megállapítható, hogy a fenti faanyag ellenértéke a 2009. január 20-án kelt tartozáselismerő nyilatkozatban foglalt tartozás törlesztése lett volna. Amennyiben az alperes állítása valós lenne, akkor a 2009. március 25-i okiratban nem 6.000.000,- forintnak kellene szerepelnie, ugyanis a 2009. március 25-i okirat nem tartalmazza a 2009. február 19-én leszállított faanyag ellenértékét. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy az alperes által csatolt számlákban szereplő „teljesítések” a tartozás elismerő nyilatkozat és megállapodásban szereplő tartozás kiegyenlítésére nem szolgálhattak. Ezért az elsőfokú bíróság a Ptk.523.§ (1) bekezdése alapján az alperest a keresettel egyezően marasztalta.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a felperes a 7.000.000,- Ft átadására nem tudott okirati bizonyítékot szolgáltatni, csak azt igazolta, hogy 2009. január 20-án az alperes 7.000.000,- Ft tartozást elismert. Ebből azonban nem tűnik ki a tartozás jogcíme, és az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes a tartozás jogcímét eredményesen bizonyította a vejének vallomásával. Nem ismerte el, hogy az összeg kölcsönszerződés jogcímén került volna átadásra, hanem ezt kifejezetten vitatva

arra hivatkozott, hogy a „felperestől magánkölcst” nem vett fel. Megismételte azt az állítását, hogy 2007-ben 12 millió Ft-ot faanyag előlegként kapott a "C" Kft-től, amit kaminonvásárlásra fordított, s ezt utóbb úgy törlesztette, hogy több alkalommal faanyagot szállított a "C" Kft-nek. "B" tanúvallomása aggályos, az bizonyítékként nem vehető figyelembe, ezért kérte, hogy azt a bíróság a bizonyítékok közül rekessze ki. A bizonyítékok alapján csak azt lehet megállapítani, hogy a felperes nem tudta bizonyítani a 7.000.000,- Ft átadásának a jogcímét, ezzel szemben az alperes bizonyította, hogy 12 millió forintot kapott kölcsön a "C" Kft-től, amit részére „faanyagszállítással” teljesített. A tartozás elismerő nyilatkozatban „fedezetként” szereplő kamion is közvetett bizonyíték arra, hogy ennek vásárlására kapta a pénzt, és nem volt kölcsönügylet a felperes és az alperes között.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, annak helyes indokai alapján.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a perben beszerzett bizonyítékok helyes mérlegelésével állapította meg a tényállást, és abból helytálló jogi következtetést levonva érdemben helytálló döntést hozott.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a perbeli tartozáselismerő nyilatkozat nem tartalmazza az elismert követelés jogcímét, ezért erre nézve helytállóan folytatott le bizonyítást.

Téves az a fellebbezési hivatkozás, hogy az elsőfokú bíróság csupán "B" vallomása alapján állapította volna meg azt, hogy kölcsön volt a tartozáselismerésbe foglalt követelés jogcíme.

A felperes a keresetében követelése jogcímeiként egyértelműen és következetesen kölcsöntartozást jelölt meg.

Az alperes a személyes meghallgatásai során erre vonatkozóan ellentmondásosan nyilatkozott. Először úgy nyilatkozott, hogy „valóban volt egy kölcsönügylet 12 millió Ft vonatkozásában, de "B" "C" Kft-je által a kiállított fa szállításról szóló előleg jogcímmel, a "C" Kft. utalta a 12 millió forintot az alperes számlájára." (4.jkv. 4. oldal) Majd valóban előadta azt is, hogy a „felperestől magánkölcst nem vett fel” (5.jkv. 6. oldal) A 7. számú jegyzőkönyv 5. oldalának 3. bekezdésében pedig azt a tényállítást tette, hogy: „nekem a Balog úr adott 12 millió forintot". Majd szintén e jegyzőkönyv ugyanezen oldalának 8. bekezdésében úgy nyilatkozott, hogy „én a felperestől ezen 12 millió forinton kívül több pénzt nem kaptam, én csak számlákkal tudom bizonyítani azt, hogy a 12 millió forint, amit én a felperestől kölcsönt kaptam, annak egy része ez a 7 millió Ft tartozás elismerő nyilatkozatban szereplő összeg."

Az elsőfokú bíróság ezeket az ellentmondásokat nem oldotta fel. Ugyanakkor mindezen alperesi előadást követően az alperes a 8. számú beadványában határozottan úgy nyilatkozott, hogy 12.000.000,- Ft kölcsönt kapott Márkus Imrétől, azaz a felperestől, amit "B"-n keresztül nyújtott.

Mindezek alapján pedig az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy kölcsön volt a tartozás elismerésbe foglalt követelés jogcíme, és helyesen mutatott rá arra, hogy a perbeli okirat tartozáselismerésnek minősül. Megjegyzi az ítéletábra, hogy az elsőfokú eljárásban a tárgyalás berekesztése előtt az alperesi jogi képviselő nyilatkozott úgy, hogy nem vitatja az alperes, hogy a tartozáselismerés aláírásakor a felperes felé 7.000.000,- Ft, illetőleg később 6.000.000,- Ft tartozása állt fenn, e tartozást kifejezetten elismerte, csak arra hivatkozott, hogy e tartozást megfizette. (11.jkv. 6-7. oldal)

Mindezekből következően a perben a tartozást elismerő alperest terhelte a Ptk. 242.§ (1) bekezdésének megfelelően annak a bizonyítása, hogy a tartozása nem áll fenn a felperessel szemben. Az alperes fellebbezési hivatkozásával ellentétben az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerű mérlegelésével és értékelésével helyesen állapította meg, hogy az alperes a Ptk. 242.§ (1) bekezdéséből következően a Pp. 164.§ (1) bekezdése szerint őt terhelő bizonyítási kötelezettsége ellenére nem tudta azt a védekezése ténybeli alapjaként felhozott állítását bizonyítani, hogy e tartozása nem áll fenn. A felperes vitatásával szemben nem lehetett azt ítéleti bizonyossággal megállapítani, hogy az alperes által a "C" Kft-nek nem vitatottan leszállított faanyag ellenértéke a tartozáselismerő nyilatkozatban foglalt, a felperes felé fennálló kölcsöntartozás törlesztése lett volna. A bizonyítékok okszerű mérlegelése pedig a másodfokú bíróságot is köti. (BH 2006. 403.)

Mivel pedig az alperes a kölcsöntartozásából a kereset szerinti összeget nem fizette meg a felperesnek, őt a kölcsöntartozása alapján érdemben helytállóan kötelezte az elsőfokú bíróság teljesítésre a Ptk. 523.§ (1) bekezdése alapján.

A fellebbezésben előadottak tehát a fent kifejtettek szerint az érdemben helyes elsőfokú ítélet megváltoztatására nem adnak alapot, ezért az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárásban is peresztes alperes a Pp.239.§-a folytán alkalmazandó Pp.78.§ (1) bekezdése alapján viselni köteles a másodfokú eljárásban felmerült saját, valamint a felperes perköltségét. A felperes jogi képviselőjének munkadíját az ítéletábra a Pp. 79.§ (1) bekezdése, valamint a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2), (3), (5) és (6) bekezdései alapján - a per egyéb adataira figyelemmel - a kifejtett ügyvédi munka mérlegelésével és a pertárgyérték alapulvételével Áfa-val növelten 127.000,- forintban állapította meg.

G y ő r , 2013. március 13.

Dr. Szalai György sk. a
tanács elnöke

Dr. Bajnok István sk.
előadó bíró

Dr. Ferenczy Tamás sk.
bíró

A kiadmány hitelül
kiadó:

